

Při tisku publikace došlo k chybě stránkování obsahu, a tím pádem i chybě ve zpětných odkazech v závěrečné reflexi. Za chybu se omlouváme a nabízíme opravu.

OBSAH

8	JAK SE UČÍ ZA ROHEM
28	ZE STŘEDNÍ NA ARCHITEKTURU
32	Z BAKALÁŘE NA MAGISTRA
36	ZE ŠKOLY DO PRAXE
40	WORKSHOP: OBHAJOBY ZÁVĚREČNÝCH PRACÍ
41	WORKSHOP: OD ZADÁNÍ K NÁVRHU
42	REFLEXE

REFLEXE

Školní prostředí podléhá principům obecnějším, než je konkrétní metodika nebo představa o ideálním architektovi. Jedním z nich je transparentnost koncepce školy; vědomí, jakým směrem škola míří, v jaké pozici se nachází a jaké jsou konkrétní příští kroky. ^{[str. 13, JK1] [str. 14, OO4] [str. 31, JF1]} Dalším je jistota, že hlas studenta i pedagoga je možné svobodně vyjádřit a že bude vyslyšen. Teprve potom je možné se s hodnotami a prostředím školy identifikovat, rozeznat otázky koncepce školy od otázek jejího naplňování a vést smysluplný dialog. ^{[str. 17, DH3] [str. 20, JH]}

Nahlédnuto z druhé strany – ani ten nejlepší systém neodvede práci za nás. Školy potřebují studenty a pedagogy s odvahou. S odvahou odvést kvalitní práci ^{[str. 26, OC] [str. 13, LL2]}, s odvahou snést kritiku ^[str. 31, JF2], s odvahou najít si v nabídnutém kurikulu vlastní cestu ^{[str. 19, JH4] [str. 36, MV]} a s odvahou se o své zájmy přihlásit. ^{[str. 11, IK1] [str. 24, OC2] [str. 25, PS]} Ti zároveň musí cítit, že jejich snaha není hrachem, hozeným na zeď ^{[str. 38, PF2] [str. 10, JJ4] [str. 11, PB1]} a chápat, jaký smysl mají jednotlivé předměty, ale poznat i ty, které nedávají smysl přímo. ^{[str. 13, JK2] [str. 14, OO2]}

Na pozadí diskuze o výuce se vždy ozývá nezodpověditelná otázka o profilu architekta a náplni jeho práce. ^{[str. 13, LL3] [str. 22, OC3] [str. 26, JK]} Umí architekt z Prahy něco zásadně jiného než architekt z Brna nebo Liberce? Nelze ignorovat narůstající komplexnost architektonické profese ^{[str. 24, JH2] [str. 26, PG]}, ani to, že architekt někdy musí “prostě postavit dům”. ^[str. 26, LL] Jak se ale s takto rozevřenými nůžkami vyrovnat jako jednotlivec a jak tomu může napomoci studium? ^{[str. 37, JH] [str. 38, JH1, PF1, NS2, MV2, OP2]} Možná je na místě hledat odpovědi mimo komfortní bublinu architektonické komunity. ^{[str. 14, JK1] [str. 23, JH3,4] [str. 24, JH1] [str. 25, LL] [str. 26, JK] [str. 26, MŘ]}

Slovy jednoho z panelistů: “teď mohou začít rezonovat hlasy, které si byly dosud navzájem neznámý.”

L p.č. 20/7878